

<p>להתערבות משחקית זאת יש חוקים מוגדרים. המשחק ההדדי נותן תחושה של הנאה, נינוחות, חופש, דמיון וטשטוש ההיררכיה. כישרון והישג הם משניים. ספונטניות ויצירתיות הן העיקר. המבוגר והילד מקבלים תפקיד דומה.</p> <p>המטפל מופתע מהמהירות שבה אירו מתייחס לנושא הרפואי. הוא אינו לוחץ, אינו דוחף ונמנע מפירוש בשלב זה. הוא בוחר בבדיקה משחקית של המצב ומצייר רגל פגועה של ברווז. הגישוש ההדדי החל, החיפוש אחר שפה שהיא יצירה משותפת ומתן שהות ליצירת אמון וקשר.</p> <p>הילד הוא שמכתיב את הקצב. יש הקשבה לרמזים מצד הילד כדי לדעת כמה ובאיזה קצב להתקדם. הילד הוא המוביל.</p> <p>חוקי המשחק של ויניקוט אינם נוקשים. כאן הילד מחליט להשלים את הציור של עצמו. הוא מעביר את השיחה מברווזים למוזיקה. התנועה זורמת ואין כפייטיות או נוקשות. קיים חיפוש של דיאלוג שמשלב שרבוט, דמיון, הומור ואלתור, אך גם נוגע ברגש עמוק.</p> <p>כאן ויניקוט מעז להתקרב לאזור הרגיש בתחושה שאירו יכול להתמודד עם הרגשות הנלווים לנושא הקושי התפקודי שלו.</p>	<p>בתחילת הפגישה הסברתי לאירו את משחק השרבוטים. אמרתי: "אני אעצום עיניים ואלך על הנייר. אתה תהפוך את זה למשהו. אחר כך נתחלף ואתה תהיה ראשון. אתה תעשה משהו ואני אהפוך אותו למשהו".</p> <p>שרבטתי צורה סגורה. הוא מיד אמר: "זה רגל של ברווז". הופתעתי מאוד. הבנתי שהוא רוצה לתקשר איתי את נושא המגבלה הרפואית שלו. לא אמרתי כלום, אבל כדי לגשש הלאה, ציירתי רגל פגועה של ברווז.</p> <p>רציתי להיות בטוח שאנחנו מדברים על אותו דבר. אירו בחר לצייר את הגרסה שלו לרגל פגועה של ברווז. הבנתי שאכן הנושא הוא הרגל. יכולתי עכשיו להישען לאחור ולחכות לתקשורת נוספת שקשורה בבעיה האורתופדית שלו.</p> <p>שרבטתי קו שהוא הפך לברווז שוחה. הרגשתי שאירו מעביר לי תחושה טובה בקשר לברווזים, לשחייה ולאגמים.</p> <p>עכשיו הוא שרבת משהו והפך אותו לשופר. עזבנו קצת את הברווזים והאגמים והתחלנו לדבר על מוזיקה. הוא סיפר שאחיו מנגן על חליל והוא מנגן קצת על פסנתר. הבנתי שהוא מדבר על הפקת מוזיקה באצבע פגומה. אירו אמר שהוא אוהב מוזיקה ושירצה ללמוד לנגן על חליל.</p> <p>ראיתי שמדובר בילד שמח ובריא בעל הומור, ולכן העזתי ואמרתי: "נראה לי שלברווז יהיה קשה לנגן על חליל". הוא צחק.</p>
---	--

לא שיקפתי את העובדה שדרך הברווזים הוא מדבר על בעיותיו הרפואיות. העדפתי להימנע. ברור שבחירותיו היו לא-מודעות, וכך השארתי את הדברים.

שרבטתי קו והוא הפך אותי במהירות לכלב. הוא נהנה והיה מרוצה. יכולתי לראות שמשוהו מהכוח של השרבוט שלי עבר לציור שלו. זאת דוגמה לאגו תומך.

הוא שרבט ואני המשכתי אותו לסימן שאלה. הוא אמר: "זה היה יכול להיות שוער". טבעי שלא ניחשתי את כוונותיו. אם היה חושב שיש לי יכולת לנחש מראש את מחשבותיו, זה היה מטריד. קצת דיברנו. שאלתי אותו: "אתה יודע לשחות?". הוא הנהן בהתלהבות, והבנתי שהוא נהנה משחייה.

אני שרבטתי משהו שצורתו דומה ליד. אני לא יודע אם זה היה נכון. אבל ככה פעלתי. אירו הפך את היד לפרח. הוא אמר: "אם אחבר את הקו הזה ואת הקו הזה, יצא לי פרח".

אני חושב שבכך ביטא את אי הרצון שלו להסתכל על ידיו. כמובן שלא אמרתי כלום. כל מה שהייתי אומר היה מפריע לתהליך.

בהשפעת הציור הקודם אירו צייר יד פגועה. זה היה רגע חשוב. שאלתי על מה הוא חשב. "זה פשוט קרה", הוא אמר. עכשיו הוא כבר היה מאוד קרוב להתבוננות בפגיעה של היד שלו. זאת הייתה תגובה להכחשה שהופיעה בשרבוט העשירי, כשהפך את היד שעשיתי לפרח. עכשיו נתתי לדברים לנוח קצת. ידעתי שאנחנו מתקשרים על דברים משמעותיים. שאלתי אותו על חלומות.

המטפל מתקשר בשפה הומוריסטית. אין כאן פירושים וניתוחים. אין רצינות או כבדות. יש שימוש בדימוי הגולמי, המצויר, כפי שהוא. התהליך מתרחש בשלב זה ללא תיווך המודעות.

התערבות לא מילולית. השרבוט של ויניקוט טעון באנרגיה, בכוח, ולהבנתו הוא משפיע על הציור של אירו ומעביר לו חוויה של עוצמה. היצירה המשותפת, באווירה של משחק קליל, בעצם מתחילה להשפיע על התפיסה העצמית של הילד.

המטפל מתנהג כחבר בוגר ולא כדמות מרוחקת, מנותקת רגשית, שיודעת לחדור למוח של הילד ולנחש מה מתרחש שם. סימן השאלה מתקשר לשאלות שעולות בתחילת קשר טיפולי. אבל ויניקוט משאיר את האווירה החברותית פשוטה ככל האפשר.

ויניקוט מבין את הפיכת היד לפרח כהימנעות מנושא הדפורמציה האורתופדית. הוא מכבד את ההימנעות ומתאים את הקצב שלו לילד. פירוש ישיר עכשיו היה כופה על הילד להתמודד חזיתית עם הנושא הכאוב כשאיננו מוכן לכך עדיין. סבלנותו של ויניקוט גורמת לו לחכות להבשלה של התהליך הפנימי וליזמה מצד המטופל.

המטפל בודק אם התהליך שהביא את אירו להסתכל במישרין על המגבלה שלו, היה מודע. הילד מודה שהוא עצמו הופתע. הלא-מודע, שמשתמש בסמלים, מניח בפני המטופל את החומר באופן שמדהים אותו. השפה של השרבוט מקדמת את התהליך.

המפגש עם ויניקוט אפשר חיזוק של האגו באופן שנותן לאירו כוחות להתמודד במישרין עם הנושא הכאוב של ידו

<p>המעוותת. דווקא הסבלנות והפסיביות לכאורה של המטפל אפשרו את הנכונות לגעת במה שכואב. הילד חש שהוא היוזם של השיחה הרגישה וחש הישג.</p> <p>השאלה על חלומות היא הזמנה. בוא תארח אותי בעולם הלא-מודע שלך. זה גם מסר שאומר: אתה מעניין אותי וכך גם החלומות שלך. יש לי עניין בעולם הפנימי שלך. אבל בלי כפייה או לחץ.</p> <p>כאן ויניקוט מרשה לעצמו לגעת בנושא הרגישי. כנראה שהוא מעריך שעכשיו אירו מסוגל להתמודד עם תקשורת ישירה. פה מופיעה תקשורת ישירה ושינוי בסגנון ההתערבות.</p> <p>כאן ויניקוט מקשר בין השרבוט לבין הנכות שלו לבין נושא הברווזים. משפט קצר ולא מעיק.</p> <p>הדגש הוא על המשמעות הרגשית של השינוי. כאילו לא היה מספיק טוב, ומנסים לשפר אותו. אירו לא משיב באותה מטבע. מעט מתרחק מהנושא ובוחר בהגנה של wishful thinking</p> <p>שוב ניסיון לגעת ברגש שקשור לבעיות הרפואיות. כשהילד מגיב בהכחשה (אני אף פעם לא כועס), המטפל מוותר ועוזב. הוא משאיר את הילד עם ההמשגה שלו: אני בוחר.</p> <p>ויניקוט נמנע מליפול בפח ולפרש את החרב ככעס או כתוקפנות כלפיו או כלפי המצב.</p>	<p>אירו סיפר שהוא ישן בעיניים פקוחות, כך שהוא לא רואה כלום. אחר כך הוסיף: "החלומות שלי הם בדרך כלל נחמדים". אז הבנתי שגמרנו עם נושא החלומות וחיכיתי.</p> <p>הוא שרבט ואני אמרתי: "זה כמו היד השמאלית שלך, לא?". הוא ענה: "כן, קצת". נראה שזאת הפעם הראשונה שהוא מדבר על כך. הוא סיפר שהיו לו המון ניתוחים ועוד יהיו לו המון. כך היה גם עם הידיים. הבנתי שלנעל שצייר יש קשר לנושא.</p> <p>הוא אמר: "יש לי ארבע אצבעות ברגל והיו לי שש". אני: "זה כמו הברווז, לא?"</p> <p>ואחר כך: "הם מנסים לשנות את מה שהיית כשנולדת..."</p> <p>אירו: "הייתי רוצה ללמוד לנגן על חליל". ודיבר על הניתוחים שמחכים לו בעתיד.</p> <p>הייתי מודע לאי יכולתו לנגן ושאלתי: "מה תרצה להיות כשתהיה גדול?"</p> <p>הוא: "לא יודע, אולי כמו אבא, בונה בניינים. או מורה למלאכה". הוא בוחר דברים קשים יחסית למצבו.</p> <p>אני: "אתה כועס על הניתוחים?"</p> <p>הוא: "אני אף פעם לא כועס. זאת בחירה שלי. זה יותר טוב לעבודה".</p> <p>הוא הופך את השרבוט שלי לחלק של חרב.</p> <p>הוא צייר כריש. לדעתי, זאת הייתה חרב. אני: "נחזיר אותנו לים או שנבשל אותו?"</p> <p>הוא: "נחזיר אותו לשחות באגם כי הוא קטן".</p>
--	--

<p>הומור מטורף כרגרסיה בשירות האגו. דרך להפיג מתח ולהתקרב. הצטרפות לעולם הדימויים של הילד ומתן תחושה שזה העולם האמיתי.</p> <p>המטפל מפרש לראשונה ונע מעבר לחומר הגלוי. הוא לוקח לעצמו את החופש לחבר בין שחייה, נכות וניתוח. להסתכל על השאיפות לעתיד של אירו ולחברן בפירוש מאחד.</p> <p>שמח שהוא מקבל את המידע, ויניקוט מבין את חשיבות העובדה שגם אימא של אירו סובלת מאותו דבר.</p> <p>זה שוב אותו דבר... עכשיו, משנפתחה הדלת להידברות, הצורך לפרוק את המטען גובר. ולכן החזרתיות. חזרתיות עוזרת לעבד את הנושא ולהשתחרר מהמטען הרגשי הנלווה.</p> <p>לקראת סיום הפגישה המטפל לא פותח נושאים חדשים, אלא שב אל הישנים. כך הוא מביא את הפגישה לסיום.</p>	<p>הבנתי שהוא מזדהה עם הכריש ושהוא מדבר על פנטזיה של טרום לידה.</p> <p>אז אמרתי: "אם נחשוב עליך כעל קטן, אז תרצה לשחות באגם. אתה מספר לי שאתה אוהב את עצמך עם היד הפגועה ועם הרגל ושאתה רוצה שיאהבו אותך כמו שהיית כשנולדת. כשתגדל תרצה לנגן על פסנתר, לעשות עבודות יד, ולכן אתה מסכים לניתוח. הכי חשוב לך שיאהבו אותך כמו שאתה וכמו שהיית".</p> <p>הוא: "לאימא יש את מה שלי יש".</p> <p>עכשיו הוא צייר באופן ספונטני את הדפורמציה שלו ואמר: "זה שוב אותו דבר".</p> <p>דיברנו עכשיו על המשפחה שלו. שאלתי אותו אם הוא בחור שמח. הוא שרבט, ואני הפכתי את השרבוט לנעל.</p> <p>בסוף הוא שב וצייר ברוז. זאת הייתה עדות לכך שהוא אהוב.</p>
--	--